

Sliedrecht, Stationsweg met postkantoor

Het postkantoor aan de Stationsweg...

Korsjonnao speelde als kind graag postkantoortje. Wellicht was zij onder de indruk van het grote gebouw aan de Stationsweg. Het postkantoor was daar een van de eerste panden. Al eerder werden postzaken vanuit andere locaties gedaan. Later verrees een nieuw postkantoor met meer mogelijkheden op dezelfde plek. Sinds enkele jaren is dit gebouw alweer gesloten en dient het als winkelpand. (B.L)

Nooit meer poskentoortie speule?

"Dag mevrouw, goedemorgen. Wat kan ik voor u doen?" "Goedemorgen meneer, êên poszegel voor 'n anzichkaart en êên voor 'n brief asieblief." Met 'n verdraaide stem speulde ik as kaaind i m'n êëntjie poskentoortie. Naest schooltie speule en vaodertie en moedertie speule was dat êên và m'n favveriete spellechies.

M'n grôte broer was bekant zeuve jaer ouwer en zat al hêêle daege op d'n ambachschool in Gurrekom. Me moeder sleepte mijn dus overal mee naer toe. Êên van de aalderleukste dinger vong 'k een bezoeksie aan 't ouwe poskentoortje op de Stesjonsweg. Achteraf ving 'k dat aailijk een bietjie vreemd. Een klaain maaisie dat 'n poskentoortje leuk ving? Tóch was 't gewoon zô. 'k Snap 't zellef nie, want i m'n gedachte mos ie soms ure wachte. Mor toch, dat indrukwekkende gebouw allêên al. Die staotige hal met die grôte, zwaere deur. Dan nog zô 'n deur naer 't echte kentoortje. Rije mense voor de lekette. De posbodes in d'r mooie uniforrem.

Tegewoordig vinge me 't hêêl gewoon om thuis aalles op de computer te regele. Dat was t'r in de vijftiger jaere netuurlijk nie bij. Poszegels wazze allêên te kôôp in 't poskentoer. Je had `r veul meer nôôdig as nou, want in die tijd zonder mebieltjies en mailtjies gong aalles per anzichkaort, briefkaort en brief. Paksies wiere ok rondgebracht deur de posbodes. Deurdà me vaoder voor z'n aaige waarekte, kregge me nogal is paksies thuis bezurregd. Mosse me zellef is wà versture, dan wier dat mè zurreg ingepakt in kerton en bruin pakpepier. Daer omheene zat 'n raofelig sisaltouwchie stevig vastgeknôôpt. In 't poskentoer mos ie 't laete wege op de briefeweger en dan keeg ie te hore hoevel poszegels d'r op mosse.

Je had te maoke mè kwitansies en laeter mè giropepiere. Je kon d'r spaore en aalles wier dan keurig opgeschreve i je spaorbankeboeksie. Je kon bij treurige, blije of onverwachte gebeurtenisse een tillegram hier opgeve en dan kreeg de geadresseerde 't bericht nog diezellefden dag deur de posbode gunterwijd thuisbezurregd. Dát was me toch wat! Inpandig was `r ok een ruimte waer ie kon opbelle. Dan wier ie deur tillefenistes deurverbonge. PTT sting nie voor niks voor Post, Telegraaf en Tillefoon.

Zôôdoende zat ik thuis op m'n aaige klaaine stoeltjie voor 'n omgedraaide stoel in de weunkeuke. Op de zitting lagge dan m'n afgewêêkte poszegels, zellefgemaakte spaorbankboeksies, anzichkaorte en emveloppe. Voor de houte, opegewaarekte rugleuning met horizontaole spijle hielep ik de klante aa m'n leket. Dikkels speulde ik mè vriendjies of vriendinnechies, mor ok gewoon allêên. `k Hà zôôwaer 'n rôôd tillefoontjie dat écht kon rinkele as ie op 'n knoppie douwde. Ik kreeg verempeld ok nog is 'n poskentoortiespel van Suntereklaos! Ik kon m'n geluk niet op. Van de week reaolizeerde ik me inêêns dat de kaander van nou nooit poskentoortie zalle speule. Ze wete ommers gêên êêns wat een poskentoer is.

Korsjonno